

Sygn. akt III SK 43/11

POSTANOWIENIE

Dnia 26 kwietnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w D. przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 kwietnia 2012 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 3 czerwca 2011 r.,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej 270 zł (dwieście siedemdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Decyzją z dnia 24 marca 2009 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

- uznał za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) bezprawne zachowanie Przedsiębiorstwa Wodociągów i Kanalizacji Spółki z o.o. w D. polegające na tym, że:

a) w treści zawieranych z konsumentami umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków - wbrew wymogowi określonemu w art. 6 ust. 3 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 ze zm.; dalej jako: „ustawa zaopatrzeniowa”) nie zamieszczono postanowień określających uprawnienia przedsiębiorstwa wodociągowo kanalizacyjnego w zakresie wstępu na teren nieruchomości odbiorcy usług lub należących do niego obiektów celem przeprowadzenia czynności, o których mowa w art. 7 ustawy zaopatrzeniowej oraz określających warunki przeprowadzania tych czynności, w tym postanowień dotyczących procedur i warunków kontroli urzędzeń wodociągowych i kanalizacyjnych i nakazał zaniechanie jej stosowania;

b) w treści zawieranych z konsumentami umów o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków - wbrew wymogowi określonemu w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy zaopatrzeniowej nie zamieszczono pełnej informacji na temat praw i obowiązków stron umowy przez zaniechanie objęcia treścią ww. umów postanowień określających obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo kanalizacyjnego w zakresie standardów (terminów udzielania, na żądanie konsumentów, informacji dotyczących świadczonych usług oraz prawidłowego sposobu wykonywania umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, które wynikają z obowiązującego na terenie Gminy D. Regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków i nakazał zaniechanie jej stosowania;

- na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nałożył na Przedsiębiorstwo Wodociągów i Kanalizacji Spółkę z o.o. w D. karę pieniężną płatną do budżetu państwa w wysokości 38. 981 zł. z tytułu naruszenia zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Powodowe przedsiębiorstwo złożyło odwołanie od powyższej decyzji Prezesa UOKiK.

Wyrokiem z dnia 10 września 2010 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie.

Strona powodowa zaskarżyła powyższy wyrok apelacją.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2011 r. Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

Od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego strona powodowa wniosła skargę kasacyjną. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne: „czy przedsiębiorca wodociągowy ma obowiązek zamieszczać w umowach o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków, zawieranych z konsumentami, wszystkie przepisy powszechnie obowiązujące, które określają prawa i obowiązki stron umowy”.

Ponadto wskazano na potrzebę wykładni przepisów art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków w związku z art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, budzących poważne wątpliwości.

Wskazano, że umowy o zaopatrzenie w wodę i odprowadzenie ścieków należą do umów często zawieranych w praktyce życia codziennego. Art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy zaopatrzeniowej, stanowiący podstawę zasad formułowania tych umów jest bardzo lakoniczny. Zdaniem skarżącego bezzasadne jest stanowisko Prezesa UOKiK oraz sądów obydwu instancji, że w takiej umowie przedsiębiorca wodociągowy powinien sprecyzować wszystkie prawa i obowiązki stron, w tym także te które wynikają z przepisów powszechnie obowiązujących, czyli de facto przepisać do umowy obowiązujące przepisy prawa powszechnego, ponieważ ich pominięcie będzie traktowane jako praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów (art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W ocenie skarżącego art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy zaopatrzeniowej należy interpretować w ten sposób, że umowa o zaopatrzenie w wodę i odprowadzanie ścieków powinna zawierać te prawa i obowiązki, które nie są uregulowane przepisami prawa mającymi charakter bezwzględnie obowiązujący (*ius cogens*), lecz tylko takie obowiązki, których przepisy prawa albo w ogóle nie regulują albo są w tym zakresie dyspozytywne i strony wyrażają wolę odmiennej regulacji. Taka interpretacja nie stawia konsumenta w pozycji mniej uprzywilejowanej; nie narusza prawa konsumenta do rzetelnej i pełnej informacji. Przepisy powszechnie obowiązujące każdy konsument powinien znać.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona przeciwna – pozwany Prezes UOKiK wniósł o wydanie orzeczenia o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, o oddalenie skargi kasacyjnej, a także – w obydwu przypadkach – o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postawione we wniosku pytanie nie ujawnia zagadnienia prawnego, które mogłoby wynikać w rozpoznawanej sprawie. Tak w tym pytaniu jak i w przedstawionej w uzasadnieniu argumentacji, uwaga wnoszącego skargę i wysunięte wątpliwości odnoszą się do kwestionowania obowiązku zamieszczenia w umowie „wszystkich przepisów powszechnie obowiązujących, które określają prawa i obowiązki stron umowy”. Taki problem o tak totalnym zakresie obowiązku regulowania w umowach – takich jak objęta sporem sprawy – praw i obowiązków stron umowy nie występuje w rozpoznawanej sprawie. W sprawie chodzi bowiem tylko o ściśle sprecyzowane dwie kategorie obowiązków i praw stron umowy, które były przedmiotem decyzji Prezesa UOKiK, których określenie – według ustaleń Sądów obu instancji – było niezbędne nie tylko dla usprawiedliwionej ochrony konsumentów, ale także dla zachowania niezbędnego dopełnienia (zrównoważenia) praw przedsiębiorstwa wyraźnie w umowie określonych.

Zgodnie z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa wymaga natomiast od skarżącego określenia, które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego, ze wskazaniem, na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości, lub z przedstawieniem rozbieżności występujących w orzecznictwie sądów (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, Biuletyn SN 2002 nr 7, s. 10). Autor skargi nie powołał się na orzeczenia, które mogłyby świadczyć o rozbieżnościach w interpretacji przytoczonych przez niego przepisów, ani nie wyjaśnił – w formie odpowiedniego

wyvodu jurydycznego, na czym polegają poważne wątpliwości związane z ich wykładnią.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoją podstawę § 12 ust. 4 pkt 2 w związku z § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).